

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT

Utkommer hvarje Söndag.

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B^{co}.

Enkla. N^o.

8 sk. B^{co}.

SÖNDAGS MAGASIN.

N°. 7

Göteborgs. Söndag d. 13 Febr. 1848.

1 Qvar.

Beduinerna *).

Beduinerna äro utan undantag Muhamedaner. Men de ädagalägga en stor ligkiltighet i sina religiösa angelägenheter och bekymra sig ganska litet om uppfyllandet af sin läras bud. Man finner hos dem hvarken större eller mindre tempel; en med ohuggna stenar fringgårdad plats är för dem tillräckligt bequäm, för att derifrån uppsända sina böner till den Högste. Samma afstraffning begagnas ock för att i des granuskap anställa kapp-löpningar. Beduinerna, bedja morgon och aften, men underlåta i öfrigt de flesta dem föreskrifna religionsbud. I stället för watten wid de af religionen föreskrifna tvagningarne, taga de sand och gnida dermed sina händer. Då Beduinerna af angifna orsaker äro dömda till måttlighet hela sin tid igenom, behöfwa wi ej nämna, att de i ett fall, nämligen ifråga om saksan, äro goda Muhamedaner. Att utbela almosor tillåter dem ej deras eget armob; men de mottaga gästfritt hwarje främling, som besöker dem. Hos Beduinerna ser man sällan prester; man finner sådana merändels hos de stammar, som stå i förbindelse med städernas och byarnes inwånare. Intressant är det, att Beduinerna ädagalägga en stor wörbuad för stjernorna. Om man ej antager att detta är en quarleswa från forna tider, så måste man härleda demna dyrfan från den nytta, de af stjernhimmels ledning kunna hafwa wid sina nattliga ströftåg i de gränslösa öknarne.

Nån och tjufnad äro Beduinernas wanliga sysselsättningar, men anses hos dem ej som brott. Ingen Beduin sätter hushåll, innan han sammanröfwat de dertill nödwändiga mobilierne. Men likasom Banditen har ett slags ärlighet, mot hvilken han ej vill bryta, så ock Beduinen. Han företager aldrig ett röfvaritåg utan om natten, en tid, då det är tillåtet att stjåla. Det ord han gifwit, håller han, äfwen om det gäller en fiende, och har han gått i borgen för en wån, som ej kan fullgöra sin skyldighet, gifwer han utan omständigheter allt hwad han eger, för att godtgöra sin förbindelse.

Beduinen bestjäl ej mindre sin wån än sin fiende, och den säkerhet, som man har i bergstrakterna inom en och samma stam, söker man förgäfwes i Arabiens och Syriens ödemarker. Beduinen är twungen att fastgöra sin älskade häst, hvilken wita för honom gäller mer än hustru och barn, med en jernkedja, som medelst en pil fästes i jorden. Han kan ej wara säker, om han ej serwer med hufwudet just på denna kedja. Tjuveri bland bekanta är dock sällsynt, emedan det stulna ej så lätt kan gömmas och ett sådant brott bestraffas med handens afhuggande, från hvilket den skyldige dock kan lösa sig med fem kameler. Den som så

wanbedrar sig att han själ från wänner och bekanta fallas en Metel (nedrig tjuv); den åter som plundrar någon främmande stam, hedras med namnet Haram, som betydde röfware. In sigligare och fluffigare en Haram själ, desto större aktning har han bland de sina. För att komma till rätt lyckliga resultat, har hos Beduinerna utbildat sig ett ordentligt tjuvsystem.

Wanligen förena sig flera Beduiner till ett gemensamt företag i tjufwäg, klåda sig i lumpor och gå utan wapen flera dagares bort. Försedda med litet mjöl och några flaskor watten antråda de wanligen om dagen sin resa, hwilken de ställa så, att de om natten kunna inträffa i det läger, som de gjort till mål för sin expedition. Tre ingå nu i det främmande lägret och borttaga tjuvgodset, som wanligen består af kameler, och de andra wänta på något afstånd tills kamelerna komma tillbaka. Kamelerna ligga wanligen wed sammanbundna framben omkring tältet, bewakade af en eller flera hundar. Det är nödwändigt att draga aflägsna dem; derföre försöker en af de tre röfwarne att draga dessas uppmärksamhet på sig, och, i det han drar sig ifrån tältet, så hundarne att aflägsna sig. Har detta lyckats honom, så begifwa sig de andra till tältets granuskap. Den ene placerar sig wid ingången till desamma, bewäpnad med en stark kapp, för att antingen nedslå egaren, i fall han kommer, eller sätta påken mellan hans ben, så att han faller omkull; den andre astår tågen, hwarmed kamelerna äro bundna, och tvingar djuren att uppstå. Wäpnar egaren till tältet och förföljer tjufwarne, så håller hwar och en af röfwarne en kamel i swanhu, för att på detta sätt få dem att galoppera och sjelfwa sålunda komma fort. De öfriga kamelerna följa då med af sig sjelfwa. Öfwer hufwud har den, som undanskaffar hundarne, den swåraste besättningen och faller ej sålän i fångenskap. Hwad röfwarne wil uppnått sitt sällskap, så äro de i säkerhet och uttaga då största andelen i bytet.

Om en röfware fångas, så tillfaller han ej den, hos hwilken han stulit, utan den, som griper honom, har rätt till löfpenningen. Den fångna kallas *Rabit*, den som fångat honom, *Rabat*. Denne frågar naturligtwis den förre, hwad han will i det främmande lägret, och får det ganska ärliga swaret: "jag hrw welat stjåla, men Gud har ej hylpigt mig." Under allmänt jubel föres fången nu in i Rabatens tält, från hvilket alla förut blifwit aflägsnade, på det att den fångne ej genom beröring af någon skall blifwa dennes skyddling och sålunda göra anspråk på frihet. Det är en besynnerlig egendomlighet hos Beduinen, att en hwar, som fallit i någons händer, har rättighet till befrielse, om det lyckas honom att widröra någon annan, till och med, om detta wore fiendens egen broder. Ja en fång kan till och med taga skydd och hjelp i anspråk, om han widrör något, som med den andre står i förbindelse, eller om det lyckas honom att kasta efter någon och träffa honom; ja det är ofta tillräckligt, om han ser nå-

*) Forts. fr. föreg. Nr.

gen af fienderna utsläcka hufvudet utom tåltet och då i hast utropar: jag är din skyddsling.

I tåltet bindes emellertid fången till händer och fötter, hvilket han tillåter sig utan allt motstånd; ty han fruktar sin fiendes skarpa dolt. Nu ropar Rabaten tillfammans sina vänner, efter att förut hafva tvingat fången att ej bönsälla om någon hjälp. Detta löfte gäller dock blott för en dag.

För att så mycket som möjligt förefomma allt anropande om hjälp, gör Rabaten en grop i marken, två fot djup och sex fot lång, och lägger fången i densamma. Fötterna fastgöras med ledjor wid marken, händerna sammabindas och håret fastes wid twenne pålar, som nedslås i marken. Sj nog termed; öfver den olycklige läggas stockar hårs och tvärs, öfver hvilka Rabaten sedan utbreder effekter af tyngre beskaffenhet, säckar med majs och byst. Der lemnas blott en öppning, jemt så stor, att fången kan andas. Bryter lägret upp, så uppsättes denne, bunden till händer och fötter, på en häst och en läderfäppa hänges öfver hans ansigte.

Under det nu Rabaten bemödar sig att astvinga fången den möjliga högsta löfverningen, drar denne försorg om att ställa sig så fattig som möjligt och ott wise sin med trafer betäckta kropp. Svar och en af dem söfer att utrötta den andre genom sin ihärdighet. Den fångne, som dog efter dag verklig blifwer sämre, ställer sig litwål swagare, än han verklig är, på det att fienden af fruktan, att genen den fångnes död ådraga sig blodshänd, skall bewelas, att för godt pris frighwa honom, under det Rabaten försöker att genom plågande göra den förre estergiswen. Ur en fångenskap, sådan som denna, skulle wäl den olycklige albrig kunna befria sig, om ej hans kamrater satte i rörelse all slags list, för att rädda sin olyckliga wän.

Sådana befrielser höra dock till sällsynheterna, och wanligt wis måste fången befria sig genom afstånende af all sin egendom. Om denna ej räcker till, sammansjuta alla medlemmarne i lägret, för att fylla den erforderliga samman, och sålunda befria den olycklige ur den förträckliga fångenskapen.

Så begifwen på röfveri Beduinen och är, så benägen för gästvänskap är han dock, i likhet med de flesta Afrens folkslag, fast i ännu högre grad än de.

Då gästfrihet förutstatter rikedom, så tillkommer det Scheiken i förka rummet att utöjwa den; för denna orsak står och hans tålt wid ingången till hwarje läger. Scheiken har åsiggandet att flydda lägret mot fienden och upptaga främlingen i sitt tålt. Kommer denne från en annan sida, så är seden, att det tålt, som ligger till höger, äfwen har mesta anspråket på honom. Gågaren af densamma skulle anses som en verklig skymf, om någon ginge förbi hans och inträdde i ett annat tålt.

(Fortsättning.)

Fortsättning af Djurrikets Naturalhistoria.

Den unga apan har ej blott proportionswis dubbelt så stor hjerna som de wurna djuren af samma art, utan och en menniskolik bildning af hufvudskålen. Stor listighet och tämbarhet stå i öfverensstämmelse med dessa kroyveliga egendomligheter. Ju äldre apan blir, desto mer framträder hos henne det djuriska elementet. Det förut inlärdas förglömnes eller utföres trögt, och wid full mognad i ålder ställer sig ofta detta så läraftiga individum kanske ej det ringaste från de wilda anförwanterna i de tropiske skogarne, som kanske aldrig sett en menniska. Huru olika gången af menniskans utbildning är mot apans, behöfwer ej antydas. Till och med tämbarheten hos apan är på långt när ej så stor, som den wanligen skildras, ty de tama, i våra menagerier förefomma de aporna tillhöra sällan mer än 5 å 6 arter, under det att de andra mösså alla uppfostringsförfök, ja flera, t. ex. Mandarillen och beslägtade afrikanska arter äro högst farliga djur.

Man indelar aporna i 1) Gamla werldens (speisnästa apor). De hafwa 20 orektänder, så beskaffade som menniskans. De inwid hwarandra liggande, mer nedåt än framtill öppnade näsborrorna äro stilda genom en smal stikwäg. Swansen är ej allmän för alla arterna. 2) Nya werldens Apor (plattnästa). Orektänderna äro antingen blott 20 och då trubbiga, eller 24 och försedda med skarpa spetsar. De åt sidorna utstående näsborrorna äro stilda genom en bred stikwäg. Swansen felas sällan och begagnas ofta att gripa med.

1.

Gamla werldens Apor.

I spetsen för denna grupp stå trenne arter: Drang-Utan, Tschimpanse och Gibbon eller de långarmade Aporna, som alla öfverensstämma i bristen på swans och genom den owanliga längden af kroppens framdel. I wisfa hänseenden äro Drang-Utan och Gibbon närmast beslägtade, t. ex. genom hufvudets utwidgning, de främre delarnes längd och händernas och fötternas liutenhet. I anatomiskt hänseende äro de dock olika. Gibbon ställer sig från Drang och Tschimpanse genom ett mindre, rundt hufvud, smal underkäst, tjockullig pels o. s. w. I öfrigt äro Drang och Tschimpanse ej så nära förwandter som Cuvier förefäst sig. I allmänhet komma Tschimpanse det menfliga förhållandet närmare; han har tungspånne, saknar Drang-Utans lufttrörsäckar, har utwidgning af tungbenet; i allmänhet är bädas förwandtskap med hwarandra större än Gibbons med Drangs. I afseende på geografisk utbredning företräda de hwarandra, ty

Fig 14.

Fig. 24.

Fig. 25.

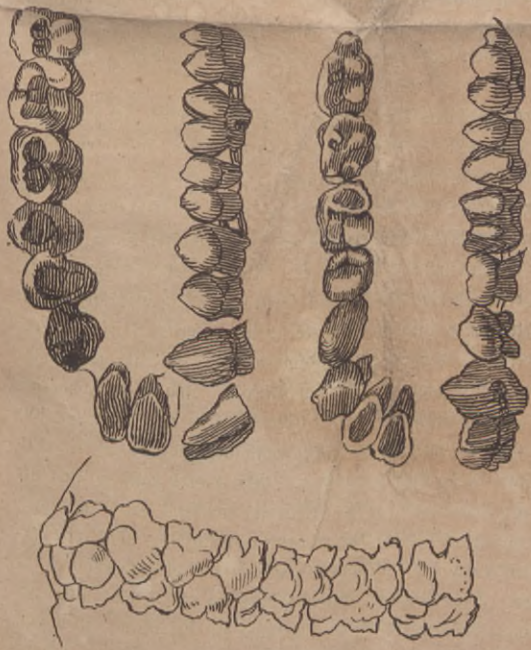

Fig. 27.

Fig. 28.

såsom den förra bebodt Westafrikas ensamma fogar, lefwer den sednare i Borneos och Sumatras ännu tjockare ursfogar.

Rännetecken: nosen lång, framtill trubbig; pannan mycket tillbakaliggande; hufvudskallen slät, utan knutor; ansigtswinkelen 30°; öronen stora och upstående. Ingen swans. Armarna räckande nedanför knäet; bakhänderna breda; deras tumme räckande till andra leden på andra (vek-) fingret, alltid försedd med en nagel. Hörntänderna stora, den ena liggande öfver den andra i utåtsående ställning. Resbenen tre par. Enströrsfäcken liten.

1. Den swarta Tschimpanse (Tragodylus Niger).

Tschimpansen lefwer i weskliga Afrika på båda sidorna om Aequatorn. I många trakter synes han wara helt allmän. Han skall enligt neqrernas berättelse, då han är fullwuxen, wara fem fot hög, ganska bred tvärt öfver skuldrorna och besitta en utomordentlig styrka. Ett i London besittligt skelett efter en hona är blott 3 fot och 10 tum högt och synes sålunda ådagalägga att hannarne i allmänhet äro större än honorna. Tschimpansen, Orangen och Mandrillen äro af äldre resande ofta förwärlade. De förefomma alla i resbeskrifningar för årtusenden tillbaka. Hanno, som anträdde sin upptäcktsresa omkring 500 år före Kristus, seglade genom Gibraltar sund till ön Gerne, förmodligen en af Canariöarne; han höll 20 dagar utesfret kusten och kom slutligen till en landtunga, det weskliga Horn benämnd. En ny, tre dagars resa förde honom till det sydliga Horn, hwarest man upptäckte en ö, bebodd af Weser, som hölles för wilde människor och af tolfarne kallades Gorilloi. De woro betäckta med långt, svart hår, försvarade sig medelst stenkastning och flydde till bergen, för att söka säkerhet. Hannarne undkommo allesammans, och blott med stor möda lyckades det att fånga tre af honorna, hwilka dock försvarade sig med så mycket mod och så beto omkring sig, att man nödgades döda dem. Hanno medförde deras hudar till Kartago och upphängde dem, såsom ett minne af sjöfåget, i templet. Ifrån denna åstågna tid till senaste århundradet höra vi ej talas om Tschimpanse, ty så lågo handel och sjöfart under, att man med skäl kan påstå, att efter femton århundraden Afrikas Westkust för andra gången upptäcktes. En af de äldre resande, Engelsmannen Ambros Battel, som 1589 råfådde i fångenskap och lefde flera år i Congo, beskrefwer twenne djur, Pongo och Engeco, det förra till längden likt en man, men till omfånget wida öfverträffande en sådan, det andra åter mycket mindre. Efter hans beskrifning skall Pongo hafwa djupt liggande ögon, på sidan af hufvudet långt hår; i ansigtet, på öron och händer skall den wara hårlös, men på den öfriga kroppen tunnårig. Från människan skiljer den sig genom brist på wader, men går emellertid upprät. Alltid allvarsam och sorgsen, wisar den aldrig gladare stämning, men är snabb och wig och bertsä-

par slundom små negerbarn. Han skall bygga sig hyttar af löf och söfwa i desamma; han närar sig af frukter, nötter och rötter och är så stark, att han försvarar sig mot tio karlar. Den dödes kroyd betäckes af de quarleswande med blad och grenar. — Bozman, Trager, De la Brosse och andra berättat att Tschimpanse är lika så stark som mobig, att den lefwer i sällskaper, som försvara sig mot rofjduren och som förmå fördrifwa till och med Elefanten; Bozman anför bland annat, att en sådan hov en gång skall hafwa angripit och besegrat två slaswar och att de just höllo på att utrißwa deras ögon, då hjelp hann anlända. Att Tschimpanse bortsläpar negrinnor och behåller dem hos sig en längre tid, berättas af alla; ett sådant fall har kommit till De la Brosse's personliga kändedom.

(Fortsättning.)

Malaisk Sänd.

På kusten af Koromandel, ej långt från Madras lefde Herr T., en man af sällsynt hjertans godhet, älskad af alla dem, som hade med honom att göra, swenerligen af sina tjenare, hwilka han behömlade med faderlig mildhet. Han war lycklig fader till tre förhoppningsfulla barn och hade en fru, som utom sin hästighet ej hade något af dessa fel, som utmärka rika fruar i allmänhet. Hon egde ett ädelt hjerta och de bästa affigter i werlden.

Åffarsangelägenheter nödgade Herr T. slundom att på någon tid lemna de sina. När han en gång besann sig på en sådan resa, förlorade Madam T. ett prägtigt halsmycke af smaragder, som war henne öfwer allt kärt. Hon lät genomfå hwarje winkel och wrå, wisftera hwarje tjenare, men smycket kunde ej återfinnas. Redan uppgaf Madam T. allt hopp att återbekomma det, då man erinrade sig, att astoneen förut en sexårig malajgosse, som brukade lefa med hennes barn, för henne hämtat en ring ur hennes juwelskrin, der och smaragdsmycket war förwaradt. Kunde ej gossen hafwa tagit smycket och fört det? Ingenting war naturligare. Denna misstänka bemäktigade såsom en blirt allas sinnen och styrktes ytterligare af den omständighet, att gossen sedan några dagar hade haft penningar. Wäl påstod han, att han fått dem af sin fader och denne bekräftade gossens ord, men hela werlden höll likwäl det fattiga barnet för stulbitt. Till följe deraf befalte Madam T. att gossen skulle medelst piffslag tvingas till bekännelse. Den olycklige fadren kastade sig till hennes fötter och bad henne för allt i werlden återtaga sin besättning, men hon war så öfwerthgad om den lilla Malajens brottolighet och så uppbragt genom hans ihärdiga nekande, att hon af ingenting lät sig bewelas.

Gossen blef sålunda bunden wid en påle och piffad med ris.

Fadren, som var vittne till detta sorgliga skedspel, bet sig konvulsiviskt i läpparne, men gjorde intet försök att mildra gossens öde. Denne fördrog smärtorna utan att uppgifva ett enda klagelsjub. Efter 30 slag bar man honom wanmäktig tillbaka till hans säng, utan att hafva erfart, hwart halsfmycket tagit vägen. Följande morgon förnyades bestraffningen, utan att denna förde till mer upplösnung än den förra. På samma sätt gick det med en tredje aft. äffning. Endtligen bestutade Madam T. att invänta sin mans återkomst, innan hon wille strida till nya mått och slag.

Smellertid återhämtade sig gossen och förrättade sin tjenst i huset såsom fernt. Hans fader klagade ej, ehuru han syntes djupt förolämpad, och arbetade i sina göromål såsom tillförne.

H:r T. kom slutligen tillbaka från sin resa, som warat flera dagar, och utbredd morgonen efter sin återkomst en mängd små skänker, som han bestämt för sin fru och sina barn.

Här är också halsbandet — såde han till sin fru — som du bad mig medtaga till reparation; jag hoppas att du är tillfreds sållt med arbetet.

Madam T. blef, när hon såde se halsbandet, blef såsom ett lit och föll af inre rörelse i wanmakt. När hon återhämtat sig, bröt hon ut i en ström af tårar och klagan. H:r T., som ej kunde oroliken till dessa sin husfrus rörelser, greps af en oberäknlig ängest och tredde i hwart ögonblick att hon wore nära döden. "Jag har trect att den skickars Sidommy slutit smycket," sade hon; "jag har låtit grusligt tukta en oskyldig."

Sedan H:r T. fått reda på allt samman, lät han genast kalla Sidommy och hans far till sig, förklarade för den lille Malajen att hans oskuld kommit i dagen och att han varit offer för ett olyckligt misstag. Han skänkte honom dertill en wacker europeisk klädning, som han medfört till sin sen.

Sidommy war hänryckt öfwer skänken och störtade i glädesvrång ut ur kammaren. Gossens fader bugade sig djupt och följde gossen, utan att upplysta ägonen, utan att säga ett enda ord.

Straxt derefter återkom gossen och förtäljde för Madam T. att hans far hade riswit den nya klädningen i stycken, sågande att ingen europeisk prydnad kunde stå ut den skymf, som blifwit honom tillfogad.

H:r T. blef högst uppragt öfwer denna oförståndhet af tjeneren och wille ögonblickligen på det strängaste bestraffa honom; men frun bad för honom och förklarade att, efter hwad som inträffat, hans uppförande wore förlåtligt. Endast tiden, menade hon, kunde mildra Malajens wrede. Man talade derefter ej vidare om saken och allt gick sedan sin jemma gång.

Ungefär tio dagar efter denna händelse, erhöi H:r T. ett bref från Madras, som underrättade honom om hans systers ankomst till denna stad. Han fattade då det beslut att fara henne

till mötes. Afstegen före afresan bad Malajen honom medtaga hans sen, en begäran, som H:r T. gerna bewilljade, i affigt, att wid detta tillfälle hålla den lilla gossen skadeslös för den förolämpning han lidit.

H:r T. medtog desutom en af sina wänner och kom utan något olycksfall till Madras. Men här gick ej hans önskan i fullbordan. Hans systers hade efter breswets afgång lärt känna en officer och gifwit densamma sin hand. H:r T. hade alltså gjort resan förgäfwes och måste återvända utan sin systers. När han i granstapet af sitt hem passerade en liten by, sånn han här församlade alla sina tjenare, som afwaktade hans återkomst. Förewånad frågade han, hwad detta skulle betyda, och fick till svar, att detta på H:r T:s egen önskan stett på fruns befallning. H:r T. som ej ens tänkt på en sådan befallning och ännu mindre yttrat den för sin fru, war ej litet förwånad öfwer den sällsamma omskändigheten och frågade, om befallningen utgått direkte från frun. Då man swarade honom att tillägelsen kommit genom Malajen, omskräfswädes H:r T. af en dyfler aning och hastade hem gripen af den förfrädligaste oro. Då han anlände, såg han husets alla fönster och dörrar tillbomnade. H:r T. svraug ut sin wagn och störtade mot husets dörr, som han förgäfwes sökte öppna. Endtligen gaf hon wisa för hans kraftiga slag och sparfningar. Det första, som nu eröb sig för hans blidar, war litet efter Malajen, simmande i blod, med en rakknif i handen; i den andra höll han pistolen, hwarmed hans sen afstakats. I nästa rummet sånn man de ännu warma lifen efter Madam T. och hennes tre barn, hwilka alla af Malajen blifwit mördade.

Engelska Dylare.

På hafstranden wid Hela, ej långt från Dansig, strandade för någon tid sedan ett engelskt, med koboltomalm lastadt fartyg. Då förslutten af denna wara skulle warit högst betydlig, så förstrefwos tre engelska dylare, för att åter framställa i dagen den förlorade statten. Deras dylkarapparat bestod af: 1:o en wattenståt klädning, som ifrån fötterna upptill halften bildade ett enda stycke; 2:o grofwa läderhandskar, hwilka sedan händerna blifwit öfwerdragna med en blåsa, på det sätt fastgjordes frung armarne, att intet watten kunde intränga. 3:io läderskrumper och gummealastiksumsler med tjocka blyfulor. 4:te en läderhjelm, framtill försed med glasögon, hwilka wore förddade af stålträds-galler 5:te två, 50 stälp. tunga blystycken, hwilka wore fastgjorda fram och bak till i hjelmen, för att bättre hålla den på hufvudet: 6:te ett långt rör af gummi elasticum genom hwilket dylaren på hafwets botten hämtade friskt luft från de öfra regionerna.

I medio af Febr. förra året gjordes det första försöket. Två stora båtar rodde till det ställe, hwarest malmen låg, och lade sig för ankar några fot från hwarandra. I den ena båten fanns luftpumpen, med det för bes manövrering nödiga manskapet och de tre dykarna, i den andra flera af Helas befolkning. En lång skege nedstäck i hafvet och en af dykarna gick ner på densamma, klädd i ofwannämnda kostym. Snart war ingenting af honom synligt mer än den läderisäck, som man förut fått i förbindelse med luftpumpen. Den andre dykaren utvecklade denna och den tredje höll en lina, medelst hwilken han med den under wattenet warande kamraten stod i wänkskapfull rapport. Snart erfor man att dykaren ej såg på botten annat än sand, derföre nedstäckades en spade. Sedan han med densamma undersökt botten, gaf han tillkänna, att han upptäckt ett fat under sanden; men detta wille ej, trots alla ansträngningar, låta framkaffa sig.

Sedan dykaren arbetat under wattenet omkring halftredje timma, begärde han bränwin. Man gjöt då något af denna wara i luftpumpen, och befom han ingenting deraf i munnen, så fick han dock något att kuffa på, hwilket ej litet måste hafwa stärkt honom. Man hade äfwen Eau de Cologne till hands, hwilket på samma sätt nedgjöts såsom wedergjucelse.

När äfsådarna med otålighet länge neg wäntat på hwad som komma skulle, uppfick ändtligen äfwer wattenet ett oöwmligt hufvud och straxt derefter en kropp. Det war dykaren, som genom en swängning i linan hade kommit upp till ljustet. Han hade nu högsta möda att komma i båten. Wyljinsorna under skorna och wigterna wid hjelmen höllo honom i wattenet. Ändtligen fick han tag i båten; men att komma upp i densamma war swårare. Sjön gick orolig. Båtarna kastade fram och tillbaka, som om de wille sammansluta och kroosa mannen emellan sig. En i wattenet utlagd skege räddade honom från denna elwda, och knappast war han appkommen, förr än de så häftigt sammanslötte, att folket derwid hade swårt att stå på beuen. Mannen såg tämligen medtagen ut; då man astog, hjelmen dröp swett från hans pannan och han behöfde någon tid, innan han hade andebrägt-nog för att tala.

Ogunstig wäderlek hindrade en tid bortåt widare försök. Den 2 Mars lyckades det slutligen att upptaga största delen af det förlorade gubset.

Charaden N:o 2.

Den som mitt första år med dig,
lär sig förnöjd med hwad han äger:
ty hwarje må, ehwad hon säger,
mitt hela lifwål önskar sig,
och då hon fått det — ännu mer,
och se'n derhos. — Nå, gissa self, jag ber —
att till mitt andra det förbyta —
förmåga alltid gäller mer
än blott begär — att hinder bryta.

Uplösningen af Charaden i föreg. N:o är: Rimkrost.

Godt råd.

"Åtta sig, att Herrn ide träffar någon på gatan."